

det til et hovedpunkt ikke at tolerere dødsstraffen, hvis virkning overfor visse statsforbrydelser man ikke havde haft nogen tro til. Og medens en præventiv virkning af dødsstraffen formentlig ikke lod sig eftervise, ville dens eksistens uvilkårligt medvirke til at brutalisere befolkningens tænkemåde. Endvidere forudsatte indførelse af dødsstraf, at den gældende procesordning i sager af denne karakter blev ændret — man kunne ikke påny risikere, af dødsstrafs fuldbyrdelse først skete flere år efter, at forbrydelsen var gjort til genstand for retsforfølgning. Ved 3. behandling dvælede Johs. Christiansen ved et moment, som hans meningsfælle *A. C. Normann* allerede havde peget på, og som senere blev fremdraget i landstinget af *Anna Westergaard* (RV), nemlig spørgsmålet om lovens forhold til § 68, stk. 2, i Genèvekonventionen af 12. august 1949. Ifølge denne bestemmelse, som blev indsat på Danmarks initiativ, kan en besættelsesmagt kun anvende dødsstraf mod det besatte lands borgere for spionage, alvorlig sabotage mod militæranlæg eller forsætlige strafbare handlinger, som har voldt en eller flere personers død, og kun under forudsætning af, at sådanne handlinger kunne medføre dødsstraf i henhold til den *før besættelsen gældende* lovgivning. En udvidelse af området for dødsstraffens anvendelse ville altså formindske den i konventionen tilsagte beskyttelse overfor besættelsesmagten, og den syntes at måtte virke som et tillidsbrud overfor de nationer, der havde støttet Danmarks initiativ.

Edel Saunte (S), som ikke var principiel modstander af dødsstraf, lagde ligeledes vægt på, at en eventuel besættelsesmagt i kraft af denne lov kunne få international ret til at anvende dødsstraf i Danmark, og hun anså det for rigtigere at overveje nødvendigheden af en dødsstrafbestemmelse *efter* besættelsen end at gøre det forinden „og derved skabe mulighed for, at dødsstraf anvendes overfor de personer, som folket på den tid anser for at være sine rette repræsentanter.“

Også *Helge Madsen* (DR) nærrede betænkelighed ved at se en lov om dødsstraf i hænderne på en besættelsesmagt. Genèvekonventionen ville måske kun være et svagt værn, men man burde ikke vedtage en lov, som gav en fremmed magt blot et skin af ret til at straffe med den uoprettelige dødsstraf. Hans modstand mod dødsstraf bundede desuden i rent personlige bevæggrunde og i hensynet til den indvirkning på mentaliteten, som indførelse af denne straffemåde ville få. Hensynet til de dømte kunne heller ikke lades ude af betragtning.

Med hensyn til lovforslagets forhold til Genèvekonventionens artikel 68, stk. 2, blev det fra anden side gjort gældende, at denne bestemmelse ganske vist må anses for folkeretligt bindende under forudsætning af, at både besættelsesmagten og det besatte land har ratificeret konventionen, men at en række stormagter